

בש"פ 8326/17 - אמיר עודה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8326/17

כבוד השופט י' עמית

לפני:

אמיר עודה

העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המוחזק בחיפה בתיק מ"ת
13925-10-17 שנדרגה ביום 24.10.2017 על ידי כבוד
השופט י' כהן

י"ג בחשון התשע"ח (2.11.2017) תאሪיך הישיבה:

עו"ד אברהם כנאה
עו"ד סיון רוסו

בשם העורר:
בשם המשיבה:

החלטה

ערר על החלטתו של בית המשפט המוחזק בחיפה (כב' השופט י' כהן), במ"ת 13925-10-17 מיום 24.10.2017.

1. נגד העורר הוגש כתוב האישום, שבו מסופר כי ביום היכיפורים האחרון (29.9.2017) נ Heg העורר ברכב ללא רישון נהיגה בתוקף ולא פוליסט ביטוח תקפה לרכב. בפתח אחד הרחובות בקריית ביאליק נתקל העורר במחסום משטרתי ונאמר לו כי במהלך יום היכיפורים לא ניתן להיכנס לרחוב ברכב. העורר עלה עם רכבו על המדרכה ועקף את המחסום, חרב הוראות השוטרים. בהמשך, השוטרים איתרו את הרכב וחסמו את דרכו באמצעות ניידת. אחד השוטרים הכנס את פלג גופו העליון לרכב וניסה לשלווף את המפתחות, אך העורר החל לנשוע לאחר, והשוטר נגרר מספר מטרים ונפל על הכביש. העורר המשיך להימלט ברכבו בניהוג פרועה לאורך 7 ק"מ, ולא צית לשותרים שקרוalo לו לעצור, תוך שהולכי רגל ורוכבי אופניים נאלצים לסתות מדרכו כדי לא להיגע. העורר ביצע פנית פרסה נגד כיוון התנועה, עלה על אי תנועה, והאיץ לעבר שוטר שחסם את דרכו ונאלץ לקפוץ הצדיה. העורר פרץ מחסום נסף, אך גם לאחר שהרכב עלה על דזקנים, המשיך העורר לניהוג בפראות ולהימלט מהשוטרים. כאשר נידת משטרת התקרבה, העורר הסיט את רכבו לעברה, פגע בה מספר פעמים וגרם לה נזק. גם לאחר שהעורר איבד שליטה על הרכב הוא

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

ניסה לבסוף ממנה אך נעצר. בשלב זה איים העורר על אחד השוטרים ואמר לו שיירו בו.

בגין המעשים המתוארים, יוחסו לעורר העבירות הבאות: גרים חבלה בכונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); סיכון חי אדם במצוות תחבורת, לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין; נוהga ללא רישון נהוגה, לפי סעיפים 10(א)-62(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; נהוגה ללא בטיחות רכב, לפי סעיף 2(א)-(ב) לפקודת בטיחות רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 274 לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. بد בבד עם כתוב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. העורר הסכים לקיומה של תשתיית ראייתית לצורך החלטת המעצר, וטענתו הטענה בבקשתה להפניה לשירות המבחן לשם ערכית תסוקיר, כדי לבחון את האפשרות לשחררו לחופפת מעצר. בית המשפט המחוזי דחה את הטענה, והציג כי העורר התעלם מהוראות השוטרים במשך פרק זמן לא מבוטל, פגע פיזית בשוטר וניגש את רכבו בנידת משטרת. על רקע זה קבע בית המשפט כי לא ניתן לבתו עורר שימלא אחר תנאי השחרור, ובנסיבות אלה אין מקום לבחון חלופת מעצר. לפיקח הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים בעניינו.

3. בערר נטען, כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שלא בבחן את אפשרות השחרור לחופפת מעצר. העורר הדגיש את עברו הפלילי הנקי, ולטענתו ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות פוגעני פחות, בדרך של שחרור לחופפת מעצר הולמת בבית הורי או בבית קרוביו, אשר מוכנים לעורב לו.

4. דין העורר להידחות.

ענינו במדובר שתחילה בנסעה של העורר לאחר מכן, כאשר שוטר תלוי על חלון המכונית, והמשך המרדף בנסעה פרטנית ומסוכנת, חלקה כנגד התנועה, ובസופה אף נגש המשיב במכונית בה נוג, את אחת מנידות המשטרה שרדפו אחריו. ואם לא די בכך, העורר ניסה להימלט ואף איים על אחד השוטרים.

אין לי אלא לצטט בהסכמה מלאה מהחלטתו של בית משפט קמא:

"כעולה מחומר החוקירה, המשיב התנהג בצורה ברוונית, נעדרת כל גבול ומושחתת כל רсан, וזאת לאורך כברת דרך ארוכה. מעשי של המשיב מעדים על מסוכנות רבה, הן כלפי ציבור המשתמשים בדרך והן כלפי השוטרים שביצעו את תפקידם באותו ערב. בנוסף לדבר, וכעולה מהראיות שנאספו, המשיב לכוארה נוג כשהוא תחת השפעת אלכוהול".

מי שנוהג (תרתי משמע) בדרך בה נוג העורר מעיד על עצמו שהוא נטול כל רсан בהתנהגותו, שאין עליו מORA החוק, אין עליו מORA המשטרה, וח"י אדם נדמים בעיניו כקליפת השום, שהרי בנהיגתו הפראית - ללא רישון נהוגה ולא בטיחות שמחינת העורר הם בגדר המלצה גרידא - יכול היה העורר לפגוע בעורבי דרך אחרים.

על כן דא נאמר בפסקה:

באשר לאפשרות להורות על שחרור לחופת מעצר במקורה כגן דא, המדייניות השיפוטית שהתגבשה בפסקה היא שכאשר מדובר בנאשם שנמלט מכוחות המשטרה תוך נהיגה פראית ומופקרת יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים....(בש"פ 4329/12 מוחמד אימאם נ' מדינת ישראל (13.6.2012)).

להחולות נוספות למעצר עד תום ההליכים בעבירות מרדף ראו גם בש"פ 238/13 מוחמד אימאם נ' מדינת ישראל (17.3.2013); בש"פ 10/10 7701 שתווי נ' מדינת ישראל (27.10.2010); בש"פ 4228/12 יגמור נ' מדינת ישראל (3.6.2012), בש"פ 5744/13 ابو קרן נ' מדינת ישראל 7 (27.8.2013); בש"פ 1510/14 מסארווה נ' מדינת ישראל (14.3.2014); בש"פ 3432/14 עמאר מוגהד נ' מדינת ישראל (21.5.2014); בש"פ 5712/12 פלוני נ' מדינת ישראל (7.8.2012)).

5. לא בכל מצב, לא בכלל עניין ולגבי כל נאשם הכרח להזמין תסוקיר מעצר. לעורר עבר תעבורתי הכלול נהיגה בשירות, ורשינו נפסל מספר פעמים. התנוגות של העורר מעידה על כך שאין ליתן בו אמון, ומסוכנותו לבתוון הציבור היא רבה, ומשכך, אין הצדקה לבחינה של לחופת מעצר על-ידי שירות המבחן (ראו, לדוגמה, בש"פ 2773/12 חטיב נ' מדינת ישראל (9.5.2012)).

אשר על כן, העורר נדחה.

ניתנה היום, י"ג בחשוון התשע"ח (2.11.2017).

ש 1 פ 5